

ای محمد قبل علی طوبی لک بما زینت قلبک بطراز حب ربک العزیز الحمید هر نفسی که ایوم
باین مقام فایز شد کلّ خیر باو متوجّه ناظر باین مباحث که احبّای الهی در این ایّام بذلت ظاهره
مبتلا شده اند این ذلت فخر عزّتها است کدام عزّت است اعظم از آنکه لسان قدم در سجن اعظم
بذکر احبّای خود مشغول شود زود است که سحاب مانعه خرق شود و شمس کلمه مشرقه العزّه لله و
لأحبّائه از افق سماء مشیّت مشرق و طالع گردد جمیع ناس از وضع و شریف طالب این مقام بوده
و هستند ولکن بعد از اشراق شمس حقیقت کلّ ممنوع و محتجب مگر نفوسی که بحبل عنایت
حقّ متمسّک شده اند و منقطعاً عمّا سواه بشطر احدیّه توجّه نموده اند حمد کن مقصود امکان را
که باین شرافت کبری فایز شدی عنقریب دنیا و آنچه در او است مفقود و یبقی العزّه لأحبّاء ربک
العزیز الکریم